

τὴν ἄλλην φύσει καὶ θέσει συνείχοντο, καὶ δι' ἧς ἡ ὀλοτέλεια τῆς γλώσσης συνίστατο. Βλέπομεν ἀκολούθως ὅτι καμμία τῶν ἐγνωσμένων ἀρχαϊκῶν διαλέκτων, καίτοι εἰδικῶς μεταξύ των κατὰ σχῆμα διαφέρουσαι, δὲν εὐρίσκεται μ' ὅλον τοῦτο εἰς κανένα σύγγραμμα πάντῃ ἀμιγῆς, καὶ ὀριστικῶς ξεχωρισμένη ἀπὸ τὰς ἄλλας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅλοι ἐν γένει οἱ Ποιηταί, ἀπὸ τὸν Ὀμηρον ἕως τὸν Ἀριστοφάνην, καίτοι διαφέροντες καθ' ἕνας εἰς τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως, καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς διαλέκτου καθ' ἣν ἐσιχούργησαν, μεταχειρίζονται, οὐχ' ἤττον ἐκ συνηθείας, τὰς εἰδικὰς ἰδιότητας καὶ τροπολογίας ἐκάστης τῶν ὁμογενῶν διαλέκτων, μεμιγμένας εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν γενικὸν τύπον τῆς γλώσσης, ἡ ὁποία ἀδιστάκτως φαίνεται ὅτι ἤτον ἡ πανδήμως συνηθισμένη Γλῶσσα τοῦ ἔθνους. Καὶ βέβαια ἕνας Ποιητῆς, τοῦ ὁποίου οἱ σίχοι, ἢ ἐπὶ πανδήμου πανηγύρεως ἐτραγωδοῦντο, ἢ ἐπὶ δημοσίου θεάτρου ἐξεφωνοῦντο, δὲν ἤμποροῦσεν ἀψυχρῶς νὰ μεταχειρισθῆ, εἰς τὸ ὕφος τῆς σιχουργίας του, σχήματα λέξεων, καὶ ἐκφράσεις ἀσυνηθίστους εἰς τὸν λαόν. Συνηθισμένη ἄρα ἤτον ἡ ἐν μιᾷ κοινῇ διαλέκτῳ σύμμικτος καὶ σύγκρασις τῆς ἰδιοτροπίας τῶν ἄλλων, καὶ τοῦτο παραστήνει ἀναντιρρήτως τὴν ἀπ' ἀρχῆς ὑπόστασιν μιᾶς κοινῆς Ἑλληνικῆς Διαλέκτου.

§ ρμα. Αὐτὴ δὲ ἡ Κοινὴ Διάλεκτος ἐκ πρώτης ἐνάρξεως ἤτον διηρημένη εἰς Εὐγενικὴν, καὶ Χυδαϊκὴν, καθὼς ὡς οἶοντε σαρφέστα ἀπεδείξαμεν. Ὡς δὲ δυσκόλως ἤμπορεῖ τινὰς μετὰ λόγου νὰ ἀμφισβᾶλλῃ εἰς αὐτὴν τὴν διαίρεσιν. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν γενικὴν διαφορὰν τῆς γλώσσης ἴδομεν ὅτι καὶ αἱ πρωτογενεῖς διαλεκτοὶ εἰδικῶς ὑπέστησαν διαίρεσιν, ὧν ἡ μὲν Δωρικὴ, καὶ ἡ ὁμοειδὴς αὐτῇ Αἰολικὴ, διὰ τὸ τραχὺ τοῦ σχήματος, καὶ ἀγροικὸν τοῦ χαρακτῆρος των Δημοτικαὶ διεκρίθησαν. Ἡ δὲ Ἀττικὴ καὶ ἡ ὁμογενὴς αὐτῇ Ἴωνικὴ, διὰ τὴν γλυκύτητα

